

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Jana Čížka a soudců Mgr. Ing. Lenky Bursíkové a JUDr. Bc. Kryštofa Horna v právní věci

žalobkyně: **S. E. Y.**, narozena X,
státní příslušnice Mongolska,
bytem X,

zastoupena advokátkou Mgr. Nad'ou Smetanovou,
sídlem 28. října 3, Praha 1,

proti

žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**,
sídlem náměstí Hrdinů 3, Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 27. 9. 2018, č. j. MV-134943-6/SO-2017,

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 27. 9. 2018, č. j. MV-134943-6/SO-2017, se ruší a věc se jí vrací k dalšímu řízení.
- I. Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku částku ve výši 9 800 Kč k rukám její zástupkyně Mgr. Nadi Smetanové, advokátky.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobkyně se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalované (dále jen „napadené rozhodnutí“). Žalovaná napadeným rozhodnutím zamítla odvolání žalobkyně a v rozsahu výroku I potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 17. 10. 2017, č. j. OAM-19964-9/ZM-2017 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“); ve výroku II žalovaná

prvostupňové rozhodnutí zrušila. Prvostupňovým rozhodnutím byla zamítnuta žádost žalobkyně o udělení souhlasu se změnou zaměstnavatele držitele zaměstnanecké karty ve výroku I podle § 42g odst. 7 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 14. 8. 2017 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a ve výroku II podle § 46e odst. 1 a § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců.

2. Podle žalované zahrnuje pojem jiná závažná překážka pobytu cizince na území i neplnění účelu pobytu. Bylo zjištěno, že žalobkyně minimálně od 16. 6. 2017 neplnila účel povoleného pobytu, neboť její pracovní poměr byl ukončen dne 15. 6. 2017. Žádost o udělení souhlasu se změnou zaměstnavatele držitele zaměstnanecké karty podala až dne 2. 8. 2017, v čemž žalovaná stejně jako správní orgán I. stupně spatřuje jinou závažnou překážku pobytu na území České republiky (srov. rozsudek NSS ze dne 19. 1. 2012, č. j. 9 As 80/2011 – 69). Na případ žalobkyně nebylo možné aplikovat zákon č. 222/2017 Sb., kterým se mění zákon o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony (dále jen „zákon č. 222/2017 Sb.“ či „novela“), neboť žalobkyně ukončila pracovní poměr dne 15. 6. 2017, zatímco novela vstoupila v účinnost až dne 15. 8. 2017. Proto se na věc nevztahuje § 63 zákona o pobytu cizinců. Žalovaná uzavřela, že zaměstnanecká karta žalobkyni opravňovala jen k výkonu práce u společnosti F. C. s. r. o. (dále jen „F.“ či „původní zaměstnavatel“) podle § 42g odst. 1 zákona o pobytu cizinců ve spojení s § 89 odst. 1 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zaměstnanosti“).

Obsah žaloby a vyjádření k žalobě

3. Žalobkyně odmítla, že podání žádosti o udělení souhlasu se změnou zaměstnavatele 48. den po skončení jejího dosavadního zaměstnání představuje jinou závažnou překážku pobytu cizince na území podle § 56 odst. 1 písm. j) a § 42g odst. 7 zákona o pobytu cizinců. Žalobkyně měla platnou zaměstnaneckou kartu a skutečně odpracovala 130 dní u společnosti F.. Žalovaná nemohla dospět k závěru o existenci jiné závažné překážky jen z důvodu, že žalobkyně neukončila pracovní poměr způsobem podle § 46e odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Podle judikatury NSS lze tuto překážku shledat, pokud cizinec neplnil formálně i materiálně účel pobytu po převážnou část doby povolení k pobytu, což není případ žalobkyně.
4. Žalobkyně poukázala na § 42g odst. 7 zákona o pobytu cizinců ve znění zákona č. 222/2017 Sb., který odráží zmiňované judikatorní závěry. Je si vědoma toho, že tato úprava v rozhodné době nebyla účinná, ale podání žádosti až po skončení dosavadního zaměstnání nevedlo ze zákona k zastavení správního řízení ani nepředstavovalo důvod pro zamítnutí žádosti. Správní orgány tedy mohly její žádosti vyhovět. Jednání žalobkyně nebylo natolik škodlivé, aby představovalo jinou závažnou překážku jejího pobytu na území České republiky. Žalovaná nereagovala na námitku žalobkyně o přepjatém formalismu. K tomu odkázala na rozhodnutí žalované v jiné obdobné věci ze dne 11. 12. 2017. Žalovaná porušila zásadu předvídatelnosti podle § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), jelikož postupovala odlišně. Žalobkyně uzavřela, že správní orgány obou stupňů aplikovaly zákon o pobytu cizinců příliš restriktivně a přepjatě formalisticky, čímž jí brání v uplatnění na pracovním

trhu v České republice. Žalobkyně konečně zmínila stanovisko NSS k vlivu průtahů v řízení na zákonnost meritorního rozhodnutí.

5. Žalovaná ve vyjádření k žalobě zopakovala závěry vyslovené v odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhla zamítnutí žaloby.
6. Žalobkyně v replice setrvala na svých tvrzeních a odkázala na obsah žaloby.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

7. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou.
8. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl soud povinen přihlédnout i bez námitky, neshledal.
9. Soud rozhodl o žalobě v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání. Žalobkyně vyjádřila s tímto postupem výslovný souhlas a žalovaná udělila souhlas *implicite*, neboť na výzvu soudu ve stanovené lhůtě nesdělila, že s rozhodnutím věci bez jednání nesouhlasí.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

10. Žalobkyně podala dne 2. 8. 2017 žádost o udělení souhlasu se změnou zaměstnavatele držitele zaměstnanecké karty podle 42g odst. 7 zákona o pobytu cizinců. K žádosti doložila pracovní smlouvu uzavřenou se společností V. s. C. s. r. o. (dále jen „V.“ či „nový zaměstnavatel“) ze dne 13. 7. 2017, podle níž měla nastoupit téhož dne do práce na pozici montážní dělnice mechanických zařízení s místem výkonu práce na adrese X. Dále předložila dohodu o skončení pracovního poměru u původního zaměstnavatele ze dne 12. 6. 2017, podle níž měl pracovní poměr skončit dne 15. 6. 2017.
11. Správní orgán I. stupně v průběhu správního řízení lustrací cizineckého informačního systému zjistil, že žalobkyni byla vydána zaměstnanecká karta s dobou platnosti od 26. 1. 2017 do 25. 1. 2018 pro výkon práce u společnosti F..
12. Prvostupňovým rozhodnutím správní orgán I. stupně žádost žalobkyně zamítl a souhlas neudělil, neboť zjistil jinou závažnou překážku pobytu žalobkyně na území České republiky podle § 42g odst. 7 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců spočívající v neplnění účelu zaměstnanecké karty (výrok I), a současně z důvodu podle § 46e odst. 1 a § 37 odst. 1 písm. b) téhož zákona (existence důvodů pro zahájení řízení o zrušení platnosti zaměstnanecké karty; výrok II).
13. Žalobkyně dne 30. 10. 2017 podala proti prvostupňovému rozhodnutí odvolání, v němž argumentovala tím, že se domnívala, že o souhlas se změnou zaměstnavatele může požádat do tří měsíců od ukončení pracovního poměru u původního zaměstnavatele. Dále namítla, že rozhodnutí je příliš striktní a nezohlednilo její osobní situaci ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců. V doplnění odvolání ze dne 19. 7. 2018 žalobkyně argumentovala stejně jako v projednávané žalobě.
14. Dne 27. 9. 2018 žalovaná vydala napadené rozhodnutí.

Posouzení žalobních bodů

15. Podle § 42g odst. 7 zákona o pobytu cizinců podléhá změna zaměstnavatele nebo pracovního zařazení držitele zaměstnanecké karty anebo zaměstnání cizince na další pracovní pozici nebo u dalšího zaměstnavatele předchozímu souhlasu ministerstva. Ministerstvo udělí na žádost držitele zaměstnanecké karty se změnou souhlas, pokud jsou splněny podmínky uvedené v odstavci 2 citovaného ustanovení a neexistují-li důvody uvedené v § 56, s výjimkou důvodu uvedeného v § 56 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců.
16. Podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců neudělí ministerstvo cizinci dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3 téhož zákona, jestliže pobyt cizince na území není v zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.
17. Jádrem sporu je otázka, zda byla u žalobkyně dána jiná závažná překážka jejího pobytu na území podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Tato překážka měla spočívat v tom, že žalobkyně skončila pracovní poměr, pro jehož vykonávání jí byla udělena zaměstnanecká karta, nepodala včas žádost o udělení souhlasu se změnou zaměstnavatele, a neplnila tak účel svého pobytu na území.
18. Obecně platí, že zaměstnanecká karta vydaná podle § 42g odst. 2 zákona o pobytu cizinců opravňuje jejího držitele pouze k výkonu práce na volném pracovním místě, na které byla vydána. Pokud hodlá cizinec změnit zaměstnavatele nebo být zaměstnán na jiné pozici uvedené v Centrální evidenci volných pracovních míst obsaditelných držiteli zaměstnanecké karty, musí nejdříve požádat ministerstvo vnitra o udělení souhlasu s takovou změnou. Teprve od právní moci rozhodnutí o udělení souhlasu může cizinec začít na novém místě pracovat. Při posouzení žádosti přitom správní orgán postupuje tak, že zjistí, zda jsou splněny pozitivní podmínky pro udělení souhlasu se změnou a podmínky podání samotné žádosti a zda byly k žádosti doloženy zákonem požadované náležitosti. Správní orgán však současně musí posoudit, zda nenastala také některá ze skutečností, které představují negativní podmínky udělení souhlasu. Jinými slovy, i pokud cizinec doloží požadované náležitosti žádosti, nepostačuje to samo o sobě k udělení požadovaného povolení. Jednou z negativních podmínek, které znemožňují vyhovění žádosti, je právě existence jiné závažné překážky pobytu na území ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců.
19. Soud k otázce posuzování existence jiné závažné překážky pobytu na území předepisuje, že oprávnění k pobytu na území České republiky udělené cizinci zpravidla není samoučelné. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 12. 2011, č. j. 7 As 82/2011 – 81, konstatoval, že zákon o pobytu cizinců „*stojí na principu, že pobyt cizince na území České republiky musí být odůvodněn, např. dlouhodobým zaměstnáním, podnikáním, studiem, a tyto činnosti musí být skutečně na území České republiky vykonávány*“. Správní orgány tedy při posuzování žádosti musí přihlížet též k tomu, zda cizinec jím deklarovaný účel pobytu náležitě využívá. Účel, pro který byl cizinci povolen pobyt, musí být skutečně naplněn. Četná judikatura přitom dospěla k jednoznačnému závěru, že právě řádné neplnění účelu předchozího pobytu může představovat jinou závažnou překážku pobytu na území ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců (srov. rozsudky NSS ze dne 8. 8. 2012, č. j. 3 As 15/2012 – 29, ze dne 30. 1. 2013, č. j. 9 As 117/2012 – 35, ze dne 29. 5. 2013, č. j. 3 As 14/2013 – 28, ze dne 27. 9. 2013, č. j. 4 As 114/2013 – 35, ze dne 19. 12. 2014, č. j. 5 As 119/2014 – 20, ze dne 27. 12. 2011, č. j. 7 As 82/2011 – 81, či ze dne 27. 9. 2013, č. j. 4 As 114/2013 – 35). Citovaná judikatura se povětšinou vztahovala k otázce dlouhodobého

pobytu za účelem podnikání (a překážek při jeho prodloužení), podle soudu však lze v ní vyslovené obecné závěry vztáhnout i na nyní projednávanou věc (srov. rozsudek NSS ze dne 4. 8. 2020, č. j. 5 Azs 376/2019 – 33). Žádost o udělení souhlasu se změnou zaměstnavatele totiž podle soudu představuje určitou obdobu řízení o prodloužení dlouhodobého pobytu, resp. je variantou řízení o změně účelu pobytu, neboť v něm jde o posouzení otázky, zda je možno cizinci umožnit pokračování pobytu za účelem zaměstnání za změněných podmínek, a to včetně posouzení otázky případné existence negativních podmínek pro vyhovění žádosti.

20. Pro posouzení, zda cizinec porušil podmínku plnění účelu pobytu, je nutné posoudit konkrétní skutkové okolnosti, zejména rozsah období, kdy tento účel nebyl plněn, a důvody tohoto neplnění (viz např. rozsudek NSS ze dne 8. 8. 2012, č. j. 3 As 15/2012 – 29). Nikoli každé neplnění účelu pobytu tedy automaticky znamená existenci závažné překážky pobytu. Za závažnou překážku prodloužení pobytu cizince je pak třeba považovat situaci, kdy účel pobytu nebyl plněn po „většinu doby“ povoleného pobytu (viz např. rozsudek NSS ze dne 18. 9. 2014, č. j. 7 Azs 144/2014 – 35).
21. V dané věci je nesporné, že žalobkyni bylo uděleno povolení k dlouhodobému pobytu na základě zaměstnanecké karty s platností od 26. 1. 2017 do 25. 1. 2018 pro výkon práce u společnosti F.. Žalobkyně do pracovního poměru nastoupila dne 6. 2. 2017 a ke dni 15. 6. 2017 s touto společností rozvázala pracovní poměr. Následně dne 13. 7. 2017 uzavřela pracovní smlouvu s novým zaměstnavatelem, k faktickému nástupu do pracovního poměru však podle tvrzení žalobkyně (které správní orgány nezpochybňují) do doby vydání napadeného rozhodnutí nedošlo. Žádost o souhlas se změnou zaměstnavatele žalobkyně podala až dne 2. 8. 2017.
22. Po zhodnocení relevantních skutkových okolností nemůže soud přisvědčit správní orgánům v tom, že jednání žalobkyně naplnilo charakteristiky překážky pobytu na území, kterou by bylo možno označit za závažnou.
23. Správní orgány spatřovaly naplnění jiné závažné překážky pobytu na území ve dvou aspektech. Prvním z nich je, že žalobkyně nepodala žádost o udělení souhlasu se změnou zaměstnavatele v zákonem předpokládané lhůtě. Soud konstatuje, že ve vztahu k tomuto důvodu je odůvodnění napadeného rozhodnutí vzájemně rozporné a neposkytuje dostatečnou oporu pro závěr, že pozdní podání žádosti představuje důvod pro její zamítnutí ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Nelze si nevšimnout, že žalovaná na str. 4 v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvádí, že § 46e odst. 1 zákona o pobytu cizinců nelze v řízení o udělení (neudělení) souhlasu se změnou zaměstnavatele podle § 42g odst. 7 zákona o pobytu cizinců aplikovat; z uvedeného důvodu také žalovaná zrušila výrok II prvostupňového rozhodnutí. Vzápětí však sama žalovaná § 46e odst. 1 zákona o pobytu cizinců aplikovala a dovodila z něj právní závěry o opožděnosti podané žádosti. Již tato skutečnost sama o sobě činí napadené rozhodnutí ve vztahu k otázce včasnosti podání žádosti natolik rozporným, že je nutno je v této části označit za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost. Podle žalované (i správního orgánu I. stupně) je přitom skutečnost, že žalobkyně podala žádost „*mimo zákonnou lhůtu*“ pro celou věc stěžejní (srov. str. 6 napadeného rozhodnutí). Žádné další úvahy ohledně toho, jakým způsobem pozdní podání žádosti naplňuje pojem „jiné závažné překážky pobytu na území“ však napadené rozhodnutí neobsahuje. To jej zároveň činí nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů.

24. Podle soudu je přitom z logiky věci vyloučeno, aby „pozdní podání žádosti“ naplnilo pojmové znaky závažné překážky pobytu. Otázka včasnosti, resp. opožděnosti podání žádosti (obdobně jako žaloby, či jakéhokoli jiného podání) je totiž otázkou splnění jedné z procesních podmínek (podmínek pro podání žádosti) – teprve je-li žádost včasná, lze se zabývat jejím věcným posouzením, a to včetně otázky existence negativních podmínek pro možnost vyhovění žádosti (neexistence jiné závažné překážky pobytu cizince na území). Naopak, je-li žádost podána opožděně (mimo zákonem stanovenou lhůtu), je již zjevně nadbytečné zabývat se její důvodností, tedy splněním zákonem předpokládaných hmotněprávních podmínek pro vyhovění žádosti (a to opět včetně podmínky neexistence jiné závažné překážky pobytu cizince na území). Bude-li chtít žalovaná setrvat na tomto důvodu pro zamítnutí žádosti, bude na ní, aby nejprve odstranila rozpory v odůvodnění rozhodnutí a následně přezkoumatelně vysvětlila, který ze zákonných důvodů pro zamítnutí žádosti byl podáním žádosti „*mimo zákonnou lhůtu*“ naplněn. Za daného stavu je však napadené rozhodnutí ze shora uvedených důvodů nepřezkoumatelné.
25. Jako druhou skutečnost, která svědčí o existenci jiné závažné překážky pobytu na území, pak správní orgány uvedly neplnění účelu pobytu. Správní orgány vyšly ze zjištění, že žalobkyně od 16. 6. 2017 do okamžiku podání žádosti (2. 8. 2017) nerealizovala pracovní poměr, pro který jí byla udělena zaměstnanecká karta. Jak však vyplývá ze shora citované judikatury, takové zjištění je pro učinění závěru o existenci jiné závažné překážky pobytu na území nedostatečné. Samotné neplnění účelu pobytu totiž nepostačuje – vždy je třeba zhodnotit konkrétní skutkové okolnosti; zejména rozsah období, kdy tento účel nebyl plněn, a důvody tohoto neplnění.
26. Je pravdou, že žalobkyně od 16. 6. 2017 do 13. 7. 2017, kdy došlo ke vzniku nového pracovního poměru (k jehož výkonu nicméně fakticky nenastoupila, neboť by šlo o výkon nelegální práce), resp. do 2. 8. 2017, kdy podala žádost o udělení souhlasu se změnou zaměstnavatele, účel povoleného pobytu neplnila. Správní orgány však nezohlednily, že v kontextu pobytové historie žalobkyně nešlo o většinovou, ba ani o podstatnou část doby ve srovnání s dobou, po kterou předtím žalobkyně účel pobytu plnila. Mezi účastníky řízení totiž není sporu o tom, že žalobkyně účel pobytu řádně plnila po dobu 130 dnů, kdy byla v pracovním poměru podle zaměstnanecké karty, zatímco účel pobytu nebyl plněn 47 dnů. Nešlo navíc o případ pouhého fiktivního naplňování účelu pobytu, jak tomu pravidelně bylo v případech řešených ve shora citované judikatuře, ale o skutečný výkon povolené práce. Současně žalobkyně po celou dobu pobytu na území svým chováním dávala jednoznačně najevo, že povolený účel pobytu hodlá plnit i nadále a za tím účelem činila příslušné kroky (zejména sjednání nového pracovního poměru na místo vedená v centrální evidenci volných pracovních míst).
27. Správní orgány tak nedostatečně zohlednily konkrétní okolnosti případu, neboť vyšly primárně z doby neplnění účelu pobytu, která podle nich byla natolik podstatná, že nabyla intenzity závažné překážky pobytu. Takový závěr je ovšem s ohledem na shora uvedené značně zjednodušující a ve svém důsledku formalistický, jak důvodně namítá žalobkyně.
28. Soud svůj závěr o formalistickém přístupu žalované činí podpůrně též s přihlédnutím k právní úpravě účinné od 15. 8. 2017. Tu sice s ohledem na přechodná ustanovení zákona č. 222/2017 Sb. (čl. II) nelze na případ žalobkyně vztáhnout, vyjadřuje nicméně (být později vyslovený) postoj zákonodárce k cizincům v situaci obdobné té žalobkynině. Novela zákona o pobytu cizinců s účinností od 15. 8. 2017 zavedla v § 42g odst. 7 zákona o pobytu cizinců možnost požádat o souhlas se změnou zaměstnavatele do 60 dnů od skončení

pracovního poměru u původního zaměstnavatele. Cizincům, kterým byla vydána zaměstnanecká karta, tak zákon nově umožnil podat žádost o udělení souhlasu se změnou zaměstnavatele za mírnějších podmínek. Tato právní úprava podle soudu lépe odráží realitu pracovního trhu, kdy k vyhledání nového vhodného zaměstnavatele (musí jít o zaměstnání na pozici uvedené v Centrální evidenci volných pracovních míst obsaditelných držiteli zaměstnanecké karty, k jehož výkonu má cizinec odbornou způsobilost) pravidelně dochází až po skončení předcházejícího pracovního poměru, pro jehož výkon byla cizinci vydána zaměstnanecká karta. Jednání, které podle žalované představovalo závažnou překážku pobytu žalobkyně na území, tak zákonodárce propříště označil jako souladné se zákonem. Takové jednání tak již obecně nebylo hodnoceno jako závadové, natož natolik závadové, že by mohlo založit závažnou překážku pobytu cizince na území. Žalovaná, byť zákon o pobytu cizinců ve znění účinném od 15. 8. 2017 nemohla na projednávanou věc aplikovat, mohla dopady novelizované právní úpravy zohlednit tím způsobem, že by nově zakotvenou šedesátidenní lhůtu pro podání žádosti o udělení souhlasu se změnou zaměstnavatele použila jako vodítko při posouzení otázky, zda k naplnění neurčitého právního pojmu „jiná závažná překážka pobytu“ došlo, či nikoli (tedy zejména, zda k naplnění účelu pobytu docházelo po *podstatnou* dobu pobytu).

29. Nelze ostatně přehlédnout, že pokud by žalobkyně vyčkala nabytí účinnosti novely a svou žádost podala až dne 15. 8. 2017 (tedy poslední možný den dvouměsíční lhůty podle novelizovaného znění § 42g odst. 7 zákona o pobytu cizinců a první den účinnosti novely), nemohl by jí správní orgán vůbec klást k tíži skutečnost, že účel pobytu po dobu dvou měsíců, tj. od 16. 6. 2017 do 15. 8. 2017 neplnila, naopak by její procesní postup byl souladný se zákonem. I ve světle těchto okolností se proto soudu postup správních orgánů jeví jako formalistický a vůči žalobkyni nepřiměřeně tvrdý. Žalobkyně mohla být přístupem správních orgánů ve svém důsledku znevýhodněna oproti jiným žadatelům, kteří se mohli nacházet ve stejné situaci jako žalobkyně, avšak s podáním své žádosti o pár dní vyčkali (náhledem správních orgánů tedy fakticky účel pobytu neplnili ještě o několik dnů déle než žalobkyně), čímž mohli dosáhnout „zlegalizování“ dvouměsíční doby, po kterou povolený účel pobytu neplnili, resp. příznivého vyřízení žádosti za takřka shodných skutkových okolností. I z tohoto důvodu proto soud přisvědčuje žalobkyni, že správní orgány v její věci aplikovali pojem jiná závažná překážka pobytu na území příliš formalisticky a bez zohlednění skutečně závažnosti jejího jednání. Tuto námitku shledal soud důvodnou.
30. Ke zbývajícím žalobním námitkám soud uvádí, že žalobkyně citovala rozhodnutí žalované v obdobné věci, aniž by ho soudu předložila. Z citace žalobkyní zmíněného rozhodnutí nelze dovodit, že žalovaná postupovala v obdobné věci jinak a porušila § 2 odst. 4 správního řádu, neboť se zde jednalo o předložení žádosti o souhlas se změnou zaměstnavatele po 11 dnech od skončení pracovního poměru u předchozího zaměstnavatele. Okolnosti tedy byly odlišné a nadto žalobkyně odkázala pouze na jediné rozhodnutí, což nesvědčí o zavedené správní praxi. Obecnou námitku žalobkyně stran délky správního řízení soud rovněž hodnotí jako nedůvodnou. Pakliže žalobkyně nebyla spokojena s rychlostí postupu správních orgánů, mohla v průběhu správního řízení využít prostředky ochrany před nečinností podle § 80 správního řádu, k čemuž nepřistoupila. Neuvedla ani jaký vliv měla délka řízení na zákonnost napadeného rozhodnutí, soud proto nemá, co by k této námitce dodal.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

31. Jak vyplývá z výše uvedeného, žalovaná v napadeném rozhodnutí jednak nedostatečně vyložila, proč za závažnou překážku pobytu na území považuje pozdní podání žádosti a současně nesprávně aplikovala institut jiné závažné překážky pobytu na území ve vztahu k neplnění povoleného účelu pobytu. Soud proto napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost (zčásti pro nedostatek důvodů a zčásti pro nesrozumitelnost) a současně i pro nezákonnost zrušil (§ 76 odst. 1 písm. a) a 78 odst. 1 s. ř. s.) a současně věc vrátil žalované k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.), v němž bude vázána právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
32. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalovaná nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť neměla ve věci úspěch. Žalobkyni, která byla ve věci zcela úspěšná, přiznal právo na náhradu účelně vynaložených nákladů. Ty představuje jednak soudní poplatek za podání žaloby ve výši 3 000 Kč a dále odměna advokátky ve výši 6 800 Kč. Odměna advokátky zahrnuje dva úkony právní služby (převzetí a příprava věci a písemné podání žaloby) po 3 100 Kč za úkon (§ 7 bodu 5, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“) a náhradu hotových výdajů 600 Kč za dva úkony právní služby po 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Zástupkyně žalobkyně není plátkyní daně z přidané hodnoty. Za úkon spočívající v podání repliky soud zástupkyni žalobkyně odměnu nepřiznal, neboť v ní jen zopakovala již uplatněnou žalobní argumentaci, a nešlo tak o účelně vynaložený náklad. Ostatně zástupkyně žalobkyně za učinění tohoto úkonu sama odměnu nežádala. Celkovou částku náhrady nákladů řízení ve výši 9 800 Kč je žalovaná povinna zaplatit žalobkyni do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (§ 54 odst. 7 s. ř. s.) k rukám její zástupkyně (§ 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 4. února 2021

Mgr. Jan Čížek, v. r.
předseda senátu